

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

תוכן עניינים

- א. לא שנו אלא לפניו אבל לאחריו אפילו מיל אחד אינו חוזר ... הא פחות ממיל חוזר. 1.....
- ב. המפשיט בבהמה ... לשטיח כדי אחיזה ולחמת עד שיפשיט את החזה המרגיל כולו חבור לטומאה ... עור שעל הצואר ... חבור עד שיפשיט את כולו ... מכאן ואילך ... טהור המופשט ... טפח כפול. 2.....
- ג. טלית שהתחיל בה לקורעה כיון שנקרע רובה שוב אינו חבור וטהורה ... בטלית טבולת יום ... אבל טלית שאינה טבולת יום לא גזרה דלמא לא אתי למיקרעה רובה. 4.....
- ד. המפשיט בשרצים חבור עד שיפשיט את כולו. 6.....
- ה. עור טמא מדרס חישב עליו לרצועות וסנדלים ... עד שימעיטנו מחמשה טפחים כי ממעיט ליה מיהא טהור. 6.....
- ו. תנור שנטמא כיצד מטהרין אותו חולקו לשלשה וגורר את הטפילה. 7.....

דף קכג:

א. לא שנו אלא לפניו אבל לאחריו אפילו מיל אחד אינו חוזר ... הא פחות ממיל חוזר

כבר התבאר בברכות דף טו. ופסחים דף מז. שאם אין לו מים מזומנים לפניו¹, צריך לחזור אחריהם עד פרסה, שהוא ד' מיל – 72 דקות, כשיודע בודאי שימצא שם מים, לצורך נקיון ידים לתפילה או נטילת ידים לסעודה או לצורך דבר שטיבולו במשקה, אבל בספק אינו צריך². ורק כשהולך

¹ שו"ע ונו"כ צב ד, קסג א

² ולאכילה עיין בח"א שכתב דוקא אם הוא רעב הרבה ובחידושי הריטב"א [שנדפס כעת] על פסחים בדף מז' משמע דאפי' בודאי שלא ימצא מים ג"כ אין להקל בסתמא רק כשהוא צריך לזה הרבה כגון שהוא חלוש מפני טורח הדרך וכיו"ב. ביאור הלכה סימן קסג סעיף א ד"ה אם אין

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

בדרך והמים נמצאים לפניו, אבל אם צריך לחזור לאחוריו או לסטות מדרכו למקום מים אם יש מים בתוך מיל, מרחק 18 דקות חוזר. ומיל עצמו דינו ביותר ממיל ויותר ממיל, אינו חוזר.

גם הנוסע ברכב³, משער לפי זמן זה של 72 דקות לפניו, ו - 18 דקות לאחוריו או אם סוטה מנתיב נסיעתו⁴.

היושב בביתו דינו כחוזר לאחוריו ואינו מחויב מחוייב לטרוח אחר מים אלא פחות ממיל. ואינו מחוייב לנסוע בתחבורה צבורית⁵ אם עליו להוציא הוצאות כדי להגיע למקום מים, אך אם אין הנסיעה עולה לו כגון שיש לו "חפשי חדשי" וכדומה, מחוייב לחזור עד ל18 דקות הגעה.

ת"ר ליגיון העובר ממקום למקום ונכנס לבית הבית טמא שאין לך כל ליגיון וליגיון שאין לו כמה קרקפלין ואל תתמה שהרי קרקפלו של ר' ישמעאל מונח בראש מלכים:

ב. המפשיט בבהמה ... לשטיח כדי אחיזה ולחמת עד שיפשיט את החזה המרגיל כולו חבור לטומאה ... עור שעל הצואר ... חבור עד שיפשיט את כולו ... מכאן ואילך ... טהור המופשט ... טפח כפול

כבר התבאר שיד מטמא⁶ בנבלה והנוגע ביד כנוגע בנבלה עצמה וטמא, ולכן המפשיט מקצת עור הוי מקצתו המופשט יד לבשר שעל ידי המקצת המופשט אוחזה ונוטלה ומניחה, ויש שיעור לזה, שאם מפשיט יתר מכדי צרכו להיריד אין זה בגדר יד.

³ בה"ל שם ד"ה ברחוק

⁴ מ"ב צ ס"ק ג

⁵ שו"ת אבני ישפה ח"ב סי' י"א

⁶ ערוך השולחן העתיד הלכות שאר אבות הטומאות סימן קכז סעיף יד

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

לפיכך המפשיט נבלת⁷ בהמה או חיה בין טמאה בין טהורה בין דקה בין גסה, בין שהיא טהורה שחוטתה והמפשיט טמא⁸, בין שהיא נבילה טמאה והמפשיט טהור, אם לשמיחה⁹ הפשיט כלומר למצע לשבת עליו או על גבי שולחן¹⁰, שהדרך הוא לקרוע את העור מהזנב והצואר ואז מתחיל להפשיט מב' הצדדים, לפני שיקלוף ממנו כדי אחיזה כלומר שעדיין לא הפשיט שני טפחים הרי זה חיבור¹¹, ואם היה הנפשט נבלה מטמא הנוגע בעור שהופשט, ואם היה שחוטתה ונגע שרץ דרך משל באותו העור הבשר מטמא הבשר

ואם הפשיט מן העור כדי אחיזה כלומר שני טפחים¹², הנוגע בעור זה שהופשט טהור אם היה הנפשט נבילה וטמאה הנוגעת בעור אינה מטמאת את הבשר¹³.

⁷ רמב"ם הלכות שאר אבות הטומאה פרק א הלכה י

⁸ ר"ב פ"ט מ"ג

⁹ כתב רבינו בפירוש המשנה שהמפשיט לשמיחה יקרע קודם מזנבה עד צוארה ואח"כ יפשיט ומפשיט לחמת הוא קורע העור בין שתי הרגלים מרגל לרגל ואח"כ חותך מכל צד בסכין או בידו עד שיצא כל העור שלם בהיקפו ומרגיל הוא שיוצא העור כולו שלם ממקום הרגל בלתי חתך ולא קרע עד שאם יקשור מקום הרגלים ימלאו אותו מים ולכך זה הוא חיבור עד שלא ישאר בו כלום. כס"מ שם

¹⁰ ר"ב שם

¹¹ שאז הוה העור יד לבשר, וחבור

¹² ושני טפחים עצמם עיין תויו"ט ששיטתו כשיטת הר"י מאורלינ"ש בתוספות [סוף ד"ה טהור] דעד כדי אחיזה. ולא כדי אחיזה בכלל. והנה זה שפסק דבכדי אחיזה טהור, לכאורה הוא נגד הש"ס שם ששאל מכאן ואילך מאי, אמר רב טהור המופשט. הרי דמכדי אחיזה ואילך טהור אבל בכדי אחיזה טמא. וכך פירשו רש"י והרע"ב. ויראה לי דאדרבא מזה גופה דייק לה הרמב"ם, בשנדקדק מאי שאל מכאן ואילך מאי, פשיטא דטהור דהא כדי אחיזה תנן וממילא דיותר מזה טהור, אלא דה"פ: דבמשנה תנן המפשיט וכו' כדי אחיזה, ולזה שואל מכאן ואילך מאי, כלומר אם הפי' כדי אחיזה טמא ולהלן טהור או כדי אחיזה טהור ולמטה מזה טמא, וזהו מכאן ואילך כלומר כדי אחיזה עצמה מאי, ואילך פירושו להלן אם למטה אם למעלה, ואמר רב טהור כלומר דכדי אחיזה טהור, וכן מפורש בתוספתא פ"ח כמו שיתבאר, אבל בגמ' לקמן מפורש דיתר מכדי אחיזה טהור ובכדי אחיזה טמא וצ"ג. ערוה"ש שם ח

¹³ תימה דבגמרא אוקמוה למתניתין אליבא דר"נ בטומאה דרבנן דוקא ורבינו בס"פ כ"ג מהלכות כלים פסק כר"נ וכאן סתם הדברים ולא חילק בין טומאה דרבנן לדאורייתא וצ"ע. ועיין ביש"ש פרק העור והרוטב שעמד בזה. מל"מ שם. ובהכרח צ"ל דהרמב"ם דחי לה להך סוגיא ואינו מובן למה נעמל"מ בספכ"ג מכלים שהאריך בזה ויישב בדוחק גדול ע"ש, ערוה"ש שם. ולענ"ד נראה עוד דידוע דרבינו פסק כפי' ר"י מאורלינ"ש ז"ל דלא מטמא אלא עד כדי אחיזה ולא כדי אחיזה בכלל כמ"ש מרן ז"ל וכיון דהך דרשא נפק"ל מקרא דהנוגע בנבלתה ולא בעור וכו' וכ"כ רבינו בפירוש המשנה והתוס' ז"ל שם וכיון דמקרא הוא דנפק"ל לא רצה רבינו לגזור הך גזרה בהא. מעשה רקח שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

הפשיטה כדי לעשות מן העור חמת שדרכו לקרוע העור בין שתי הרגלים מרגל לרגל ואח"כ חותך מכל צד בסכין או בידו עד שיצא כל העור שלם בהיקפו, הרי העור חיבור כנזכר עד שיפשיט את כל החזה¹⁴.

ואם הפשיטה מרגליה בלבד שיוצא העור כולו שלם ממקום הרגל בלתי חתך ולא קרע עד שאם יקשור מקום הרגלים ימלאו אותו מים, הרי העור כולו חיבור והנוגע בעור כנוגע בבשר עד שיפריש העור כולו מעל הבשר.

עור שעל הצואר חיבור עד שיפשיט כולו¹⁵, וכל עור שהוא חיבור לטמא כך הוא חיבור להתטמא, שאם היתה שחוטה ונגעה טומאה בעור זה שהוא חיבור נטמא הבשר.

ג. טלית שהתחיל בה לקורעה כיוון שנקרע רובה שוב אינו חבור וטהורה ... בטלית טבולת יום ... אבל טלית שאינה טבולת יום לא גזרה דלמא לא אתי למיקרעה רובה

מאופני הטומאה היא טומאת מדרס והיא שאם היה תחת הזב כלי שראוי למשכב ומושב או מרכב, הרי הכלי אף לאחר שפירש ממטמאו נעשה אב הטומאה לכל דבר. והוא הנקרא בכל מקום בשם מדרס או בשם משכב ומושב. ואין הבגד טמא מדרס אלא אם יש בו ג' על ג' טפחים דלא חזי למדרס לישב עליו בפחות משלושה על שלושה טפחים¹⁶.

טלית שהיא¹⁷ מדרס והטבילה וקודם שיעריב שמשוה התחיל לקרוע ממנה קרע לבטלה מתורת טלית כדי לטהרה¹⁸, כיוון שנקרע בה רובה שוב אינה

¹⁴ משום שהחזה קשה להפשיט בדרך זה יותר מכל האיברים, ולהכי לפעמים כשמוע להפשיטה שם מניחה כך שעה א', וכשבתוך כך צריך למלטלה, אוהזה בהעור המופשט ומלטלה, והזה העור המופשט יד, אבל משהפשיט החזה, השאר נפשט מהר, ואין דרך להניחה בלי גמר ההפשט. תפא"י שם מג

¹⁵ דמעצמו נפשט, להכי אפילו לא הפשיט עדיין הצואר, תו אינו חיבור

¹⁶ ולשאר טומאות סגי בגדלן גע"ג אצבעות, תפארת ישראל יבקש דעת (הקדמה לטהרות)

¹⁷ רמב"ם הלכות כלים פרק כג הלכה יא

¹⁸ וכן פי' רש"י בפרק העור והרוטב. ומשמע דוקא שקורעה בידים ודעתו לקורעה כולה ולשון שהתחיל בה משמע הכי וכן כתב הרמב"ם בחבורו שטהרה שהרי הוא קורע והולך ע"כ אבל אם נקרעה מעצמה אפילו ברובה עדיין הוי חבור. וכן אם אין דעתו לקורעה כולה עדיין הוי חיבור. משנה אחרונה כלים פכ"ח מ"ח

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

חיבור, הן לענין שאם נטמא הקצה האחד לא נטמא הקצה האחר¹⁹, והן לענין שנטהרה אם היתה טמאה²⁰, שכשנקרע ונתבטל שם כלי ממנו, לא נשאר בו טומאה כלל²¹, וטהרה כולה²² אף על פי שעדיין נשתייר בה כדי מעפות כלומר סודר²³ שלא נקרע, ולא גזרי' דילמא חיים עלה ולא קרע, שהרי הוא קורע והולך.

בד"א בטבולת יום שביון שלא חס עליה להטבילה, אף על גב דהמים קשים לה כך לא יחוס לקרוע את כולה, ולפיכך טהרה כולה.

אבל אם טמאה היא ולא הטבילה ובא לטהרה בקריעה זו לא אינו מועיל בקריעת רובה, עד שיקרענה כולה דחיישי' דילמא לא קרע רובא אלא פלגא ואמר רובא הוא²⁴.

אולם כל חלק בפני עצמו מקבל טומאה להבא, אם יש בו כשיעור אבל מטומאה דלמפרע טהור.

¹⁹ ר"ב כלים פכ"ח מ"ח

²⁰ כתבו התוס' שם [קכ"ג. ד"ה מלית] בשם ר"ת דה"פ: דאינו נטהר עד שיקרע רובו, אבל כיון שקרע רובה טהורה למפרע מתחלת קריעה, עכ"ל. ותימא איזה סברא יש בזה [מל"מ]. ונ"ל הטעם דזה מקרי שינוי מעשה דבזה עולים מטומאה, וכשקרע רובה אנלאי מילתא דמתחלה הוי שינוי מעשה גמור. ויש מי שתפס מלשון הרמב"ם דעד שנקרע כולה אינה טהורה רק כשקרע רובה אמרינן מסתמא יקרע כולה [מל"מ]. ולענ"ד לא נראה לומר כן דוודאי רובו ככולו. וזה שכתב שהרי הוא קורע והולך, כתב זה על שיור כדי מעפות. ערוך השולחן העתיד הלכות כלים סימן רכז סעיף כה

²¹ רא"ש שם

²² משמע אפילו טומאת מגע מדרס אין בה אולם בר"ש כתב שאם יש בה שלושה על שלושה אינה מהורה אלא מדרס כיון שלא חזיא למלאכתה ראשונה להתעטף, אך טמאה מגע מדרס. וזה כלישנא בתרא דרב הונא משום רבי ישמעאל בר יוסי בחולין דף קכ"ד ואיכא התם לישנא קמא דרב הונא משום ר"ש בר יוסי דקתני לא שנו אלא שייר בה כדי מעפות אבל שייר בה כדי מעפות חיבור. אך קשה שרבינו פסק כהיא בפ"ח דמעשה הקרבנות הל' י"ט שכתב בגד שניתו עליו דם חטאת חוץ לעזרה קורעו ומכבסו בפנים וצריך להניח בו שלם כדי מעפות לפי שנאמר בגד ואף על פי שהוא טמא מדבריהם וכו' ע"כ וזה הוי היפך מ"ש כאן. וראיתי להרב לח"מ ז"ל שם שנדחק ונראה יותר דרבינו גבי טומאת טבולת יום נמשך אחר טעם ר"נ דמגו דלא חס עלה ואטבלה לא חיים עלה וקרע לה כולה וכיון שהוא עתיד לחתכה הרי היא כחתוכה כולה דכל העומד לחתוך כחתוך דמי ולכך אפילו שייר כדי מעפות לית לן בה משא"כ גבי דם חטאת דאינו עתיד לחתכה דהרי אבגד קפיד רחמנא לכך הוצרך רבינו למעם דאף דכדי מעפות הו"ל טומאה מדבריהם כיון דבעינן בגד לית לן בה ובהכי עלו דברי רבינו כהוגן לענ"ד. שוב ראיתי להמל"מ ז"ל שהאריך הרבה בזה עיין עליו. מעשה רקח

שם

²³ רא"ש ור"ש כלים פכ"ח מ"ח

²⁴ מלאכת שלמה שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

דף קכג:

ד. המפשיט בשרצים חבור עד שיפשיט את כולו

המפשיט²⁵ בשרצים חיבור עד שיפשיט כולו²⁶.

ה. עור טמא מדרס חישב עליו לרצועות וסנדלים ... עד שימעיטנו מחמשה טפחים כי ממעיט ליה מיהא טהור

²⁵ רמב"ם הלכות שאר אבות הטומאה פרק א הלכה י
²⁶ ויש לתמוה על רבינו למה פסק כן דהא כיון דבלשון יחיד קתני לה משמע דרבנן פליגי עליה. כס"מ שם.
ולוא דבריו ז"ל היה נראה להיפוך, דרבינו דייק להכריח דין זה כיון דלא אשכחן מאן דפליג בהדיא, ור' דוסתאי גופיה שהביאו מסתמא דס"ל נמי כוותיה דר"ש, ומדוע נוקי בפלוגתא ולאמר אולי רבים פליגי עליה, ולהכי שפיר סתים להאי דינא כוותייהו. אור הישר. ויראה לי בטעמו דהנה זהו תוספתא ספ"ח דחולין וכך שנינו שם: המפשיט וכו' כדי אחיזה וכו' המפשיט כשיעור הזה טהור, הנוגע במופשט בעור של צואר טמא, ר"י בן נורי אומר הנוגע בעור של צואר טהור שאינו אלא נותקן, ר' דוסתאי וכו' המפשיט בשרצים כולו חיבור ע"ש. והנה במשנה שנינו דברי ר"י בן נורי וחכמים פליגי עליה, ומדלא שנינו במשנה דברי ר' דוסתאי ג"כ ש"מ דבזה לא פליגי עליה. ערוך השולחן העתיד הלכות שאר אבות הטומאות סימן קכז סעיף יט

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

עור שנטמא²⁷ במדרס²⁸ כגון שחשב עליו לשטיחה²⁹ והתחיל לקורעו רצועות, הרי הוא בטומאתו עד שימעטנו פחות פחות מחמשה טפחים³⁰, שהוא שיעור עור לענין טומאה³¹.

ו. תנור שנטמא כיצד מטהרין אותו חולקו לשלשה וגזר את הטפילה

אמר יתעלה (ויקרא יא פסוק לה) תנור וּכְיָרִים יִתֵּן טָמְאִים הֵם, ואמרו בספרא אם שלם טמא, ואם חתכו טהור. ותנורים האמורים במקרא היו כלי חרס מיטלטלים – כעין קדירות גדולות בלא שוליים. היו מחברים אותם לקרקע בטיט ומכסים את קירותיהם בטיט כדי שישמור חומו, כיסוי זה נקרא "טפילה". אך חיבור התנור בקרקע היה רק דרך עראי.

²⁷ רמב"ם הלכות כלים פרק כד הלכה ה

²⁸ דוקא שהיה טמא מדרס אין עולה מטומאתו אלא בשינוי מעשה אבל אם מתחלתו ייחדו לעשות ממנו רצועות לא בעי שינוי מעשה כיון דאכתי לא נחתא ליה טומאה כמ"ש הר"ב פכ"ד מ"ב וכ"מ בכמה דוכתי. משנה אחרונה כלים פכ"ו מ"ט

²⁹ [לשטוח על גבי קרקע ולישב עליו], ועור שמניחין על המטות לישן עליו, ועור שמניחין על החמור תחת המשווי, ועור שמניחין בעריסה תחת הקטן, ועור הכר ועור הכסת ועור שמניחין תחת השלחן בעת האכילה כדי שיפלו עליו הפירורין מפני שהוא נשען עליו ברגלו, ועור שחוגרו נופץ הפשתן עליו בעת שנופץ. ועור שחוגרו החמר עליו, ועור שמניח הסבל על כתיפו בעת שסובל, ועור שמניח הרופא על ברכיו בעת שמפיש השחינין מפני שכל העורות האלו יושב עליהן, ועור הלב של קטן שריריו יורד עליו כדי שלא יפסדו בנגדיו, ועור שעשאהו לנותנו על לבו בשעת הקציר מפני השרב, ועור שלופפין הכסות בו, ועור התפור בתיבה שמניחין בו הבגדים, שכל אלו מתהפכין עליהן ונשענין עליהן, עכ"ל. רמב"ם שם ריש הפרק

³⁰ דלא נתבטל ממנו טומאה דמעיקרא עד שיעשה בו מעשה רבה עד שלא יהיה ראוי עוד למלאכה דמעיקרא, ולפיכך הכא דוקא כשמיעטו לפחות מן ה"ט לא חזי למדרס שטית, דכך הוא שיעור עור בין לק"ט מדרס או שאר טומאות [כפכ"ז מ"ב], ואף על גב דהכא דחתכו בכונה, אז גם בפחות מה' טפחים מק"ט [כפכ"ז סי' כ"ז], היינו להבא, אבל עכ"פ טומאה דמעיקרא נתבטל ממנו, ואת"ל עכ"פ הרי רצועות ומנעלים מק"ט [נגעים פי"א], וא"כ הול"ל שיהיה טמא מגע מדרס, כסדין שעשאו ווילון [פכ"ז מ"ט] וכפה שנתנו על הספר [פכ"ח מ"ה], י"ל התם כבר עשאו ווילון וכבר נתנו על הספר משא"כ הכא רק נתן בו האיזמל אבל עדיין לא חתכו לרצועות לפיכך טומאה ראשונה נתבטלה, ולכלל קבלת טומאה שניה לא בא. תפא"י שם צו

³¹ ולא דמי למלית שהתחיל לקורעה דתנן לקמן בפכ"ח דכיון שנקרע רובה טהורה דהתם קודם קריעה היה שמה מלית ועומדת להתכסות ובקריעתה בטל שמה הלכך אף על גב דשירים בני קבולי טומאה טהרו מטומאה ראשונה אבל הכא כל שעה שם עור עליו הלכך עד שיבטלנו מכשיעור

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

לפיכך תנור שנשטמא³² ולא רצה לכתתו, כיצד מטהרין אותו, אופן חתוכו שיסדקנו לתנור עצמו לארכו עד שייעשה שלש חתיכות³³, ואחר כך יקלוף את הטפלה הנוספת אשר על גב התנור עד שישארו שלש החתיכות שהן גוף התנור מונחים על פני הקרקע כאלו הניחום שם ביד³⁴, ולא יהא שם בנין המחרם בקרקע.

חילקו לשנים אחד גדול ואחד קטן, הגדול טמא דאיכא רובא והקטן טהור.

חילקו לשנים בשוה כל אחד מהן טמא לפי שאי אפשר לכוין.

³² רמב"ם הלכות כלים פרק טז הלכה ב

³³ שלא ישאר רובו בשבר א' ואפילו נשאר ד' מפחים בשבר אחד טהור. רא"ש כלים ה מ"ז

³⁴ דסד"א שא"צ להתוך רק גוף כותלי תנור מבפנים, ואף שישאר הטפילה שלימה בהכי סני, להכי אצטריך למתני גורד הטפילה, ור"ל שגורד הטיט שבהתנור מבחוץ על מקום החתוכין, והא דאמר אח"כ עד שיהא בארץ, אתרווייהו קאי, אחתוכין ואגרידה, ששניהן צריכין שיהיו בכל גבהו של תנור משפתו שלמעלה עד הדום הארץ, ואף על גב שנשאר כל חלק מחובר בהדום לית לן בה, ואמק"ט עוד. תפא"י שם ס

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

